

A "Hitelesíthető és vonzó alternatívák" koncepció összefoglalása

Először is egy kicsit magamról: Kölntől nyugatra szakiskolai hittanárként dolgoztam – több mint 20 éve nyugdíjban –, és aggodalmam a valódi monogámia (azaz csak egy szexuális partner az életben) volt és marad is, ami valójában keresztény hitünk alapja. És azt hiszem, ez a tanítás semmiképpen sem elavult vagy divatjamúlt, mert – ahogy észrevettem – a fiatalok alapvetően is ezt akarják, ha csak tudnák, hogyan éljek meg értelmesen, és mindekelőtt hogyan valósítsák meg. És azt hiszem, hogy különösen nyugdíjas éveim alatt talákoztam egy olyan fogalommal, amelyet az eddigi benyomásaim alapján a fiatalok túlnyomó többsége jól, vagy akár nagyon jól kellene fogadjon: Erről álmodoznak azok a lányok, akik igazán erkölcsösek akarnak lenni. És a fiúknak is tetszik!

De kezdjük az elején!

1. Először is: Hogy az általam képviselt szexuális erkölshöz való hozzáállás miért tér el annyira attól, amit általában tanítanak, magyarázható azzal, amit nemrég olvastam a DIE WELT újságban az észtországi „Hedegehog 2025” NATO-gyakorlatról. Ezen a gyakorlaton az ukrán hadsereg tíz harci tapasztalattal rendelkező drónpilótájából álló csapat feltartóztatott egy egész NATO-dandárt (azaz 2000-8000 katonát). És ahogy az ukrán csapat látszólag meglehetősen hatékony megoldása „harci körülmények között” fejlődött ki, úgy az én megoldásom is látható; ez is „harci körülmények között” fejlődött ki, ezúttal azonban a fiatalokkal, az osztályteremben. És érthetőnek kell lennie, hogy ezért más koncepcióra jutottam, mint a szokásos teoretikusok, akik „távol a frontvonalaktól” ülnek az asztalukon, és soha nem voltak valójában „frontvonalbeli harcosok” egy „osztállyal vívott konkrét harcban”. És végül is mindig is igyekeztem a vallás zsidó-keresztény felfogásának magasztos ideáljai felé orientálódni, ami az erkölcsöt illeti, ahogyan azt több ezer éve ismerjük. Mert ez az ősi erkölcs nem rossz – a probléma kizárólag ennek az erkölcsnek a pedagógiájában rejlik, és az nagyrészt katasztrófális és teljesen szakszerűtlen!

2. Amit a „frontvonalbeli tapasztalataim” révén megértettem, beleértve az elmélyült beszélgetéseket, mind az órák alatt, mind után (a tanári asztalnál), vagy kirándulásokon, ahol néha diákok is csatlakoztak hozzám, a következő:

Ezekben a beszélgetésekben azt is tudni akartam, hogy a lányok miért kezdik ezt csinálni, vagy miért kezdik el csinálni. Sokáig azt hittem, hogy vannak úgynevezett Don Juan-típusok, akik egy bizonyos bájjal képesek a lányokat a kisujjuk köré csavarni, és így tovább. És hogy ez a ma látható „szexuális káosz” kiváltó oka. De ez a nézet egyre inkább megingott – nem utolsósorban azért, mert több lány is azt mondta nekem, hogy senki sem csábította el őket,

hanem ők maguk akarták „azt”, és kerestek valakit. Vajon a lányokat az ösztöneik hajtják, amelyek hajlanak az erkölcstelenségre, hogy nyíltan fogalmazzak? És vajon a szinte mindenütt jelenlévő pornográfia csábította el őket, tehát az okolható az „erkölcsi hanyatlásért”? Ebben azonban nem láttam semmi rosszat, mert amit a lányok itt látnak, azt nagyrészt undorítótnak és meglehetősen taszítótnak érzékelik.

Tapasztalataim szerint a lányok nagyon is tisztában vannak azzal, hogy mit csinálnak, és semmiképpen sem primitívek, ösztöneik által vezéreltek, vagy akár kiszámíthatatlanok, mint ahogy másoknak néha tűnnek. És a döntéseik nem pusztán a vak sors dolgai.

Nagyon nehéz dilemmában találják magukat. Egyszerűen csak meg akarják találni a megfelelő élettársat. És mindenki azt mondja, hogy az első szexuális partner soha nem a megfelelő, és hogy az első közösülés soha nem élvezetes – vagy csak nagyon ritkán. Tehát a probléma számukra a következő: ha nincs „valódi tapasztalatuk” férfiakkal, nagy a kockázata annak, hogy vakon elkötelezik magukat egy férfi mellett, és végül egy balek, vagy teljesen alkalmatlan férfival kötnek ki – nemcsak szexuálisan, hanem minden más tekintetben is. De ha több partnerrel is próbálkoznak, fennáll a veszélye annak, hogy ribancnak bélyegzik őket – vagy akár prostituálnak, ha túl sok lesz. És akkor vége az igazi monogámiának, de ez amúgy sem érdekli őket.

Szóval ez a lányok problémája, mert biztosan nem akarnak ribancnak vagy prostituálnak bélyegezni őket! De mit tehetnek még ebben a dilemmában, hogy megtalálják a megfelelőt? Az egyetlen megoldás, amit látnak, tehát az: mivel egy nő úgysem tehet semmi értelmeset ez ügyben, az: „Csak csukd be a szemed, és lépj túl rajta!” És a jellemüktől vagy a neveltetésüktől függően többé-kevésbé merészek, a partnerük kiválasztásában is – gyakran csak alkalmi partnerről van szó. És ha mégis, akkor az is jól átgondolt: mert mindenki azt mondja, hogy nem kell túl közelről nézni „közben”, mert elsöre semmi sem számít igazán. És mindenekelőtt a többi lány is így csinálja, szóval nyilvánvalóan normális és a felnőtté válás része. Egy nőnek csak végig kell mennie rajta. És manapság gyakorlatilag a szexuális nevelési órákon is ezt ajánlják. Szóval nem lehet olyan rossz. Csak óvatosnak kell lenni és óvszert kell használni. És valamikor úgyis el kell kezdenie egy nőnek, szóval igazából mindegy, hogy kivel. Végül adódik egy lehetőség, és találnak valakit – és egy nőnek csak annyira kell emancipálnia, hogy felismerje és megragadja.

De persze mindez nem tűnik ideálisnak! És mindenekelőtt a kezdet nagyon gyakran igazán kellemetlen – amikor a lány úgy fekszik ott, mint egy „lyukas fadarab”, passzívan elviselve mindent, amit a férfi megpróbál tenni... Sok lánynak aztán teljesen elege lesz belőle. Ami gyakran traumatikus élmény marad – nagyon gyakran egy életre. De hogyan lehetne ezt másképp csinálni?

3. Utazásaim során bukkantam rá a valóban monogám kapcsolat megoldására, inkább véletlenül, vagy talán hirtelen ötlettől vezérelve.

Jóval tanári pályafutásom után egy marokkói utazásom során megpróbáltam megpillantani a meknesi királyi palotát, ezért egy hatalmas sárfal mentén barangoltam a területen. De a királyi palotát nem láttam. Azonban elmentem az egyetem közelében, és láttam két diáklányt egy padon ülni. És, hogy úgy mondjam, az ördög megragadott, és úgy gondoltam, megpróbálom felvenni őket – ez vezetett a koncepcióm ötletéhez. És kissé szemtelenül, azt gondolva, hogy úgysem ismernek, és hogy mi történhet, odamentem hozzájuk, és bemutatkoztam, mint aki a németországi nyugdíjba vonulásom előtt katolikus vagy keresztény hittanár volt, és hogy a leginkább érdeklődő diákjaim a marokkói lányok voltak. Megkérdeztem, elmondhatom-e nekik, hogy mi érdekelte különösen ezeket a lányokat. Természetesen el tudtam mondani; az, aki hidzsábot, azt a marokkói kapucnis fejedőt viselte, nyilvánvalóan a legjobban érdekelte. Így hát azzal kezdtem, hogy a tanítási célom a magas erkölcs, ami azt jelenti, hogy a szex csak házasságon belül történhet. És azt mondtam, hogy fejben összefoglaltam, mit tanultam arról, hogy a lányok miért kezdtek el szexelni. És felfedeztem, hogy mindannyian hihetetlenül félnek a meztelenségtől, pedig vannak "ilyen strandok", ahol teljesen egyszerű, és senki sem bántja őket. De soha nem tennék, mert undorítóknak és erkölcstelennek találnák. Azonban biztosan elkezdenének szexelni saját elhatározásukból, néha olyan fiúkkal is, akikkel soha nem vennének feleségül, és akik igazán nem illenének hozzájuk - és ahol a kapcsolat hamarosan véget érne.

A meztelenségtől való félelemnek egyértelműen nincs semmilyen erkölcsi hatása. Számomra ez azt jelenti, hogy a lányok pontosan azt kerülik, ami akár ártatlan, idilli szórakozás is lehetne, ehelyett azt teszik, ami nagyon gyakran problémákat okoz, és amelyek gyakran soha nem tűnnek el az életükből. És romantikus elképzeléseknek nyoma sincs. A célom az volt, hogy ténylegesen használják az eszüket, és fordítva cselekedjenek, elkerülve a problémás cselekedeteket, és ehelyett a problémamentes, idilli cselekedeteket tegyék – hogy akár élvezhessék is a meztelenséget –, persze csak ott, ahol lehetséges, és ahol másoknak is van ennek megfelelő racionális és erkölcsi hozzáállásuk.

És a reakció, különösen a hidzsábot viselő diák részéről, teljesen más volt, mint amire számítottam. Arra számítottam, hogy tiltakozni fog az „erkölcstelenségem” ellen, és hogy most már tudja, hogyan rombolják meg a németországi „marokkói nővéreit”, még a keresztény hittanórákon is. De semmi ilyesmi nem történt! Épp ellenkezőleg, felvillanyozódottnak tűnt; nyilvánvalóan pontosan erre vágyott mindig titokban – és én, mondhatni, megütöttem vele a szívemet. Hasonló élményeim voltak később egy fiatal pincérnővel egy kis bali vendégházban, és különösen egy észak-németországi végzős középiskolással, akivel világ körüli útja során találkoztam, miközben a perui főváros-

ban, Limában, a ferences templomban jártam, és akivel hosszabb beszélgetést folytattam egy városnézés során, amelyre meghívtam. És ezzel a végzőssel még közelebb kerültem ahhoz, hogy megértsem, mit kellene egy nőnek „tennie” a szexuális együttlét helyett.

Igen, mennyivel szebb és kifinomultabb egy olyan koncepció, amelyben egy lány megkérdezi a fiút (ahelyett, hogy szexre uszítaná): "El tudom képzelni, hogy csodálatos lenne veled holdfürdőzni, nem szeretnéd kipróbálni?" A holdfürdőzés itt a felszabadító nyitottságra utal egymás iránt, a félelmektől való szabadságra, ahogyan azt ez a koncepció is leírja: talán egy réten fekszenek egy meleg éjszakán, csak a holdfényben öltözve, együtt fürödnek benne – vagy valami hasonló. De nem kell mindent megtenniük, amit csak lehet! Az is jó egy lánynak, ha van egy védelmezője, például egy strandolás vagy egy izgalmas utazás során, vagy egy mennyei sportmasszázsban részesülhet, ahol természetesen a "különleges testrészek" tiltott területen maradnak – és minden bizonyonnyal kölcsönös alapon. Mindenekelőtt egy ilyen vágy a félelmek leküzdésére való hajlandóságot és a kölcsönös megismerésre való nyitottságot is mutatja. Mit ne tehetnének akkor együtt?

És ha a dolgok nagyon „forróvá” válnak mindkettőjük számára, és már nem tudják tovább „visszatartani magukat”, akkor „nem minden, nem semmi” esete áll be: A férfi van alul, a nő pedig felül, összefont lábakkal, így ő továbbra is irányít, és így itt is gyakorolja az emancipációt, de az igazi emancipációt, nem csak névleges emancipációt! És ha a nő kényelmesen érzi magát, és még mozdul is, hogy fokozza a kontaktust, akkor a férfi is csodálatosnak fogja találni, és már nem is fog behatolást akarni. De légy óvatos, mindketten csak akkor gyakorolják ezt a fajta együttlétet, ha – ha a nő orgazmust is átél (mert a behatolás ehhez nem szükséges) –, akkor tudnának és akarnának örökre együtt maradni! Erről bővebben a rövid változatban! (Megjegyzés: Ernest Borneman (1915–1995) antropológus és szexualitáskutató „A patriarchátus” című könyvében összefüggést lát a szexuális viselkedés és az általános társadalmi viszonyok között. Ha igaza van, ez azt jelentheti, hogy a nők szexuális viselkedésben való valódi emancipációja az általános társadalmi viszonyokat is megváltoztatja – a nők valódi, teljes emancipációja felé. Ez azt is jelentené, hogy a nemi politika teljesen felesleges. És azt hiszem, Bornemannak igaza van! Mindenesetre egy lány szexuális viselkedésben való valódi emancipációja senkinek sem árthat!)

És mindketten újrakezdhetik valaki mással, akár teljes románcsal is, ha a kapcsolat nem a várt módon alakul, és rájönnek, hogy egyszerűen nem illenek össze!

És különösen ezzel az észak-németországi végzőssel, ahol többet tudtam beszélgetni, mert több időt töltöttünk együtt, mindig ugyanaz volt a helyzet. Úgy éreztem, mintha egy terhet vettem volna le a lelkéről, mintha valójában egy nagy nyomorúságtól szabadítottam volna meg. A fiatal nők nyilvánvalóan mind nagyon vonzóknak találták a magas erkölcs gyakorlásához való hozzáál-

lásomat, azt a fajtát, amely egyébként megfelel a keresztény vallásunknak is – ha a dolgokat a helyén tartjuk, és nem visszük túlzásba az erkölcsi előírásokat.

Természetesen azon tűnődtem, hogy mit csináltam itt másképp a vallásoktatói óráimhoz képest, amikor aktívan tanítottam. Mert akkoriban az elképzeléseim nem igazán találtak nagy elismerésre – ellentétben itt a rövid utazási ismerőseimmel. Biztosan azért, mert olyan lányokkal beszélgettem, akik a valahogy beléjük nevelt magas erkölcs szerint akartak élni, de akik látták a megfelelő partner megtalálásának kihívásait is. Elvileg ezek ugyanazok a problémák voltak, mint a korábbi diákoknak, akik ezzel a dilemmával szembesültek – csak itt biztosan konkrétabb voltam. Valami olyasmit mutattam be, mint egy koncepció, amely alapján cselekedhetnek. Akkoriban az iskolában még nem voltam ilyen messzire; Még a tervezés szakaszában voltam – és egyszerűen túl visszafogott voltam, ezért nem fejeztem ki magam elég világosan, így a fiatalok azt sem tudták, mit akarok...

4. Ezzel szemben a szexuális erkölcsről szóló meglévő fogalmak csak értelmetlen félelmeket keltenek – aztán „az” ügyis megtörténik!

De először is: Legalább mi, idősebbek, emlékszünk, hogyan tanították a szexuális erkölcsöt régebben: A szemérmesség elleni vétséget bűnnek tekintették; a gyerekeknek nem volt szabad ennél sokkal többet tudniuk. Bárki, aki megszegte azt az erkölcsöt, amelyet a gyerekeknek ismerniük kellett, súlyos bűnt követett el, és örök kárhozatra jutott a pokolban a halál után, vagy legalábbis egy többé-kevésbé hosszú purgatóriumra, ha nem sikerült megbánnia és bevallania bűneit a halála előtt. Így a meztelenség alapvetően erkölcstelen hírnévre tett szert, amit egyáltalán nem érdemelt meg. És amikor a fiatalok végül megismerkedtek a szexszel, talán rájöttek, hogy miről is szól valójában a bűn, de a meztelenség megtartotta erkölcstelen hírnevét. Valójában valódi félelem volt tőle, mert a hallgatóságos feltételezés az volt, hogy a meztelenség plusz egy férfi és plusz egy nő automatikusan szexet jelent – és aki ezt nem akarta, annak kerülnie kellett a meztelenséget. És ez még azokra is vonatkozott, akik erkölcsöseket akartak lenni. Mégis minden szaunázó tudja, hogy ilyen automatikus folyamat nem létezik – de először meg kell szerezni ezt a szaunaélményt.

Valóban zseniális pedagógia! És az itt tanított merev, félelemmel teli önmegtartóztatás valójában valódi károkat okozott – a „tisztasági kultúrában” – lásd az internetet – a dolgok ma is nagyjából ugyanúgy mennek!

És még a teológusaink is felismerték mára, hogy az ilyen nevelési megközelítés valószínűleg téves, különösen azért, mert félelmet kelt egy büntető Istentől – és ez a félelem ellentmondana egy szerető Istennek, és végső soron hitehagyáshoz vezetne. Az egyházi vezetők pedig ezt biztosan nem akarták – bármilyen okból is, nem utolsósorban azért, mert Isten az ő üzleti modelljük is... Tehát félre mindennel, ami félelmet kelthet! És mivel a hatékony szexuális

erkölcsi nevelés csak félelemkeltéssel képzelhető el, a fürdővízzel együtt kiöntötték a gyereket, és az összes szexuális erkölcsi nevelést a fedélzeten hagyták. Vagyis már egyáltalán nem végeznek szexuális erkölcsi nevelést, és hagyják, hogy minden a maga útján menjen – és ezt a teljes kapitulációt aztán eufemisztikusan azzal igazolják, hogy a fiataloknak is joguk van a „szexuális önrendelkezéshez”, és ezért tudományos szempontból nincs szükség arra, hogy bármit is tegyenek a szexuális erkölcs irányába. És azok számára, akik ezzel nem tudnak megbirkózni, ott van a szerető és irgalmas Isten. A szülők és az egyházi vezetők feladata pedig most az, hogy úgy bánjanak gyermekeikkel, akik ezzel küzdenek, mint ezzel az irgalmas és szerető Istennel. És ez tehát keresztény hitünk gyakorlati alkalmazása ma.

5. A „hihető és vonzó alternatívák” koncepciójának előnyei és gyakorlata

Végtére is, a hagyományos felfogásunkat, miszerint a házasság előtt a szexualitással kapcsolatban „semmi ilyesmi” nem történhet, beleértve a paradicsomi, ártatlan meztelenség élvezetét is, már Szent Tamás Morus is bírálta „Utópia” című könyvében: Az utópiaiak között nincs válás, ezért a házasságokat úgy kell megszervezni, hogy valóban tartósak legyenek. Ezért az utópiaiak értetlenül állnak annak a háttérében, hogy más kultúrákban olyan emberek házasodnak össze, akik előtte soha nem látták egymást igazán, miközben még az értelmiségiek esetében sem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy valóban vonzódnak-e egymáshoz – pusztán külsőleg. Ezért az utópiaiak között meztelenül mutatják be őket egymásnak egy tiszteletreméltó személy jelenlétében: *„Amikor valaki csikót vesz ott <más népek között>, mondták, mindössze néhány fillérért, annyira óvatosak, hogy az állat szinte teljes meztelensége ellenére sem döntenek a megvásárlásáról, amíg a nyeret és az összes lovaglótakarót el nem távolították; mert valamilyen hiba rejtőzhet ezek alatt a takarók alatt. De amikor feleségválasztásról van szó, ami egy életre szóló örömet vagy undort okoz, olyan gondatlanul járnak el, hogy aligha ítélik meg a nőt egy tenyérynyi testméret alapján. Semmi mást nem néznek, csak az arcát – testének többi részét végül is ruházat fedi –, és így kötődnek a nőhöz, kiteszik magukat annak a nagy veszélynek, hogy a házassági kötelék nem fog kitartani, ha valami később sértést okozna.”*

Nos, ez némileg mulatságos – de nem illusztrálja ez tökéletesen a szexuális erkölcs problémáját, ahogyan az Egyház még mindig elképzeleli és tanítja, ahogyan a jámbor, magas erkölcsű oktatók is? Nem teljesen elrugaszkodott a valóságtól az, amit prédikálnak, és ezért egyszerűen lehetetlen, hogy mindenki valóban hasznot húzzon belőle? Persze, nagy odaadással talán bármi működhet, de ez messze nem egy elegáns megoldás. De az egyházi vezetőket és teológusokat egyáltalán nem érdekli, hogy működik-e vagy sem! Többjüknek is írtam, és biztosan nem látják szükségét a cselekvésnek. Ezért próbálok másképp csinálni a dolgokat, mert egyszerűen meztelenül járni nem

lehetséges; egy teljesen alternatív koncepcióra van szükség, és azt hiszem, amit sok próbálkozás és hiba után kitaláltam, az nagyon jól működne. És a jó szándékú fiatalok nagyon gyorsan alkalmazkodnának hozzá.

6. Már aktív szolgálatom alatt is pozitív tapasztalataim voltak diákokkal (és persze diáklányokkal is).

És íme egy másik ok, amiért nyugdíjasként is folytatom:

Így hát az aacheni püspök visszavonta a tanítási engedélyemet, mert már nem vallom az egyház dogmáit. (Legalábbis a kölni érsekségben még mindig megvan a tanítási engedélyem – és az ottani érsek általában ismeri a nézeteimet.) Mivel Észak-Rajna-Vesztfália tartomány alkalmazásában álltam, megtartottak, és mindenféle olyan feladatot osztottak ki az iskolában, amire alkalmasnak tűntem. Ekkor hallottam, hogy a diákok azon tűnődnek, miért nem taníthatok többé vallást – és azt sugallták, hogy ez talán a „MeToo”-ügyeknek tudható be. Így hát odamentem a tanszékvezetőhöz: „Nézd, mi lett ebből az egészből, mit beszélnek rólam az emberek!” A tanszékvezető, akkoriban Dr. Wolff, nagyon professzionálisan viselkedett, és azonnal elkísért a szóban forgó órára, és elmagyarázta a diákoknak az okot: hogy nem hiszek az egyház dogmaiban, ezért nem taníthatom azokat – és hogy ez a hit valójában előfeltétele annak, hogy valaki katolikus vallástanár legyen. „Nos” – mondta az egyik diák –, „de mi van, ha őt akarjuk?” Az igazgató így válaszolt: „Miért ne működne ez? A katolikus tanítást kell képviselnem.” Erre egy másik diák felállt: „Ha így nézem, négy csoport van ebben az osztályban: a katolikusok, a protestánsok, a baptisták és a muszlimok. Nos, a katolikusok elhagyhatják a termet, de ő továbbra is taníthatja a többieket!” Az igazgató megdöbbsent, mivel mindig is úgy gondolta, hogy az én tanításom nem működik a fiatalokkal, és én is megdöbbsentem, mert annyi vitám volt a diákokkal ebben a konkrét osztályban. De talán ezek a viták nem azért voltak, mert tévedtem, hanem egyszerűen azért, mert még nem találtam meg a megfelelő tanítási módszert? Legalább most már világosan tudtam, hogy a fiatalok jól fogadják a tanításomat, hogy valóban akarják is, ezért tovább finomítottam, és most megpróbálom mások számára is hozzáférhetővé tenni a szövegeimet, hogy a gyakorlatban is alkalmazhassák azokat. Sikerral járok?

www.michael-preuschoff.de. alternatív megoldásként, ha nem működik, kérjük, kattintson ide: <https://michael-preuschoff.de/aaa-buch.htm> - 2026. április – E-Mail: basistext@sgmx.de

És a következő cikkel kapcsolatban: Valahogy a következő cikk is megerősíti azt a benyomásomat, hogy a fiatalok semmiképpen sem vonakodnak, hanem egyszerűen csak megalapozott érveket akarnak, beleértve az erkölcsiséggel kapcsolatosakat is! Csak a sorok között kell olvasni a cikkben!

Csak a sorok között kell olvasni! A fiatal németek változó szexuális élete (DIE WELT, 2026. január 23.) Egy tanulmány feltűnő változásokat tár fel az első szexuális élmények és csókolózás időztetésében Írta: UMA SOSTMANN

„A fiatalok ma általában több időt szánnak és tudatos döntéseket hoznak a szexuális kapcsolatban”: Így foglalja össze Mechthild Paul, a Szövetségi Közegészségügyi Intézet igazgatóhelyettese a fiatalok szexualitásáról szóló új tanulmány központi megállapítását. **Ez nem véletlen – hanem inkább a magas színvonalú szexuális nevelésnek köszönhető.**

Ez a tizedik ilyen reprezentatív felmérés, amelyet a korábbi Szövetségi Egészségügyi Oktatási Központ végzett. A felmérésben a 14-17 éveseket „serdülőként”, a 18-25 éveseket pedig „fiatal felnőttként” definiálják. Az előző, 2019-es tanulmányhoz képest a 14-18 éveseknek már csak 18 százaléka számolt be arról, hogy szexuális kapcsolatot létesített. Ez tíz százalékpontos csökkenést jelent. Hasonló tendencia figyelhető meg a többi vizsgált korcsoportban is.

A 17-20 éves korosztályt különösen érinti a probléma: míg 2019-ben a 17 évesek 61 százaléka volt szexuálisan aktív, ez a szám mára mindössze 40 százalékra csökkent. A serdülők (51 százalék) és a fiatal felnőttek (53 százalék) körülbelül fele által említett ok a megfelelő partner hiánya.

Továbbá a serdülők 41 százaléka azt mondja, hogy „túl fiatalnak” tartja magát a

szexuális aktushoz, 37 százalékuk pedig „túl félénknek” tartja magát. Több válasz is lehetséges volt. Sara Scharmanski pszichológus, a Szövetségi Intézet tanácsadója a következőképpen magyarázza az egyre későbbi szexuális élmények lehetséges okait: „Az egyik ok minden bizonnyal a szabadidős és kommunikációs viselkedés megváltozása. A fiataloknak gyakran nincs lehetőségük partnerekkel találkozni. A szabadidő nagyon strukturált, nagyon szorosan beosztott, és az egészségügyi és biztonsági igények is megváltoztak; például a kockázatos viselkedés, mint például az alkoholfogyasztás, jelentősen csökken. Úgy vélem, hogy a koronavírus nem az egyetlen ok; inkább a koronavírus egyfajta katalizátorként működött ebben a fejleményben.”

A tinédzserek és a fiatal felnőttek többsége arról számolt be, hogy elkötelezett kapcsolatban állt első szexuális partnerével. A női válaszadók 65 százaléka és a férfi válaszadók 53 százaléka nyilatkozta ezt (2019: 64, illetve 50 százalék). A női válaszadók negyede és a férfi válaszadók 31 százaléka egyaránt azt nyilatkozta, hogy „jól ismeri” első szexuális partnerét (2019: 27, illetve 30 százalék)... (A piros kiemelés az enyém. Ha szeretné a teljes szöveget, kérem, jelezze!)

Megjegyzések: Mit ért „túl fiatal” vagy „túl félénk” alatt? Azt a tényt, hogy a fiatalok még mindig rendelkeznek valamiféle egészséges erkölcsi érzékkel, a statisztikusok látszólag nem tudják felfogni. Különösen a lányok nem akarnak olcsó és ostoba „szexobjektumoknak” tekinteni őket. Úgy tűnik, az erről író szerkesztők sem értik ezt. És tapasztalatom szerint a fiatalok semmiképpen sem alapvetően ellenzik a testet! Bár feszültek lehetnek, meglehetősen nyitottak lennének a meztelenség örömeire, ha valaki ésszerűen (a valódi emancipáció értelmében) beszélne velük róla!